

tum Christo capite regnare non possunt. *Regeneratus quippe*, ut docet S. P. de pecc. orig. 40. non regenerat filios carnis, sed generat, ac per hoc in eos, non quod regeneratus, sed quod generatus est, trajicit. Definita est haec propositio a Trid. Syn. Sess. 5. can. 4^a

Ob. I. Ap. Hébr. 7. 9. ait, Levi in lumbis Abrahæ decimatum postea natum decimas accepisse; ergo etiam filii fidelium, qui in memore Adæ prævaricatores putati sunt, a patre fideli procreati a reatu soluti censemur. Resp. S. P. l. 2. de Pecc. mer. c. 25. neg. cons. *Non enim Levi non fuit decimatus, quia jam fuerat decimatus in lumbis Abrahæ, sed quia sic ordinatus est honore sacerdotii, ut acciperet decimas, non preberet: alioquin, nec alii fratres decimarentur, quia & ipsi in lumbis Abrahæ jam decimati sunt.* Comparat enim Apostolus sacerdotium Leviticum Christi sacerdotis, atque hoc illi præcellere ostendit, quod Melchisedech decimas accepit a Levi, non vicissim.

Ob. II. Ap. Rom. 11. ait: *Quod si delibatio sancta est, & massa, & si radix sancta, & rami; ergo &c.* Resp. neg. cons. Alloquitur enim ibi Apostolus fideles e gentibus vocatos, ne se a Judæis conversis segregarent dupli comparisone. I. Oblatione primitiarum, qua facta cunctis frugibus vesci licebat, ergo regeneratione per baptismum facta, debent Judæi, & Gentiles mutuo versari. II. Comparisone ramorum, qui debent eidem truncu adhaerere; Judæi conversi erant rami arboris, Gentiles quasi oleastri in olivam inserti; non debent ergo ex arbore materna nec illi nec illi defringi, sed omnes caritate conjungi.

Ob. III. *Sanctificatus est vir infidelis per mulierem fidem* &c. l. Cor. 7.; ergo &c. Resp. dist. ant. Sanctificatus est &c. si baptizetur, conc., Iesus neg. Monet ibi Apostolus, ne ab altero consentiente conjux fideli abscedat, (quod Corinthiis feminis positum erat in more) ut simul cohabitatio, unius sanctitas alioz reducat ad frugem. *Quis enim existimet bonum etiam maritum non Christianum, quia Christiana fuerit uxor ejus, neque baptizari oportere, & in regnum celorum esse intraturum, quia sanctificatus dictus est in uxore?*

Ob. IV. Fideles deputantur in semen Abrahæ, sed Deus promisit, futurum se Deum Abrahæ, & seminis ejus; ergo &c. Resp. dist. maj. Deputantur in semen Abrahæ secundum carnem, & ob generationem, neg., secundum fidem, & propter baptismum, conc. Nam Rom. 9. qui ex fide sunt, ii sunt filii Abrahæ. Resp. II. neg. min. Nam filii Abraham incircumcis ex Genes. 5. ad æternum Dei fædus non spectant; ergo &c. spectant non baptizati.

DISSERTATIO II.

De essentia, ac pœnis Originalis peccati.

DE hoc argumento quinque capitibus eo, qui sequitur, ordine pertractabimus.

CAPUT I.

De essentia originalis peccati.

PECCATUM originalē malam esse substantiam putavit Illyricus: alii novatores in concupiscentia constituant. Ex catholicis Pighius & Catharinus censent ipsum esse Adæ peccatum. Alii privationem originalis justitiae. Ariminensis, Gabriel, Henricus esse putant concupiscentiam cum reatu, seu vitium ex morbida qualitate contractum. Thomistæ ajunt, materialiter esse concupiscentiam, formaliter privationem justitiae. Cohæret hæc opinio cum Arimin. atque Nostratuum sententia; eaque a Novatorum opinione longe abest. Quibus prænotatis fit

PROPOSITIO I. Originale peccatum non est mala substantia.

Prob. I. Ex Aug. Ps. 68. ubi ait: *Iniquitas non est substantia: non enim est natura, quam fecit Deus, sed est perversitas quam fecit homo;* ergo &c. II. docet Illyricus, hominis substantiam post Adæ lapsum physice perseverare, sed theologicè fuisse murata, atqui mutatio theologica non est substantialis; ergo &c. III. per baptismum deletur peccatum, non substantia; ergo &c.

Ob. I. In homine imago Dei sita est in animæ substantia, sed Adam peccando divinam imaginem perdidit; ergo & substantiam. Resp. dist. min. Perdidit quoad characterem & ornatum, conc., quoad intellecticem naturam, neg. *Adulterata est*, ait S. Cyril. in l. Jo., illa similitudo Dei incursum peccati, nec jam characteres erant amplius clari, sed tenebris involuti.

Ob. II. Gen. 8. Peccatum vocatur in hebraico textu figuramentum cordis malum. Rom. 6. *Vetus homo, & alibi semen serpentis, Adam terrenus &c.* sed hæc substantiam significant; ergo &c. Resp. dist. maj. vocatur metonymice, & ex effectibus, conc., vere, & proprie, neg. Sic figuramentum malum cordis dicitur ob malas, quas ingerit, cogitationes: *vetus homo nequitia*

32 DE THEOLOGICIS DISCIPLINIS

tiam & concupiscentiam significat, sicut *novus homo* Rom. 12.
novitatem sensus, & gratiam.

Ob. III. Quilibet ex originali culpa nascitur filius Diaboli, ergo gignitur a mala substantia. Resp. dist. ant. Nascitur filius Diaboli, id est cum peccato, quo Diaboli mancipium redditur, conc., cum substantia, quæ a Diabolo generatur, neg. Tripliciter enim in scripturis filius dicitur ex Aug., natura, doctrina, imitatione: qui ergo peccat, duobus postremis modis filius Diaboli dicitur; quo sensu Joan. 8. dicitur, *vos ex patre diabolo estis*: infantes vero alio sensu filii diaboli sunt, tempe secundum legem peccati, cui natura ex Adæ transgressione adstringitur. Sicut per baptismum dicuntur filii Dei, quia a lege peccati, & dæmonis potestate solvantur.

Ob. IV. Poteſt Diabolus rationalem substantiam in deteriorem mutare, ut vinum in acetum, lac in caseum; ergo &c. Prob. ant. De facto muravit tam difformem a lege Dei illam reddens, & ab ea quam Deus instituit; ergo &c. Resp. neg. ant. Spiritualis enim substantia non potest extrinsecis accidentibus corrumphi, ut vinum, & caseum, in quibus tamen non nova substantia, sed sola partium diversa intervenit dispositio. Vitiata ergo natura contraria est naturæ primitus instituta, ut infirmus sano &c. quæ quidem est oppositio privativa, & per accidens. Hinc difformes legi dicimur, quia deest rectitudi utilitæ.

PROPOSITIO II. Peccatum originale non est ipsum Adami personale delictum.

Prob. I. ex Trid. Syn. can. 3. less. 5. ubi statuit, peccatum originale inesse unicuique proprium; sed in Catharini sententia peccatum fuisset in Adam re ipsa, in posteris vero per imputationem; ergo &c. II. Ex can. 5. Trid. deleri hoc peccatum non est solum non imputari; ergo contrahi non est solum imputari; III. ex Rom. 5. Adæ culpa in omnes pertransiit, sed non pertransiit actuale Adæ delictum, quod fuit actus immensus, & propria ejus transgressio; ergo &c. IV. Causa differt aliqualiter ab effectu, sed Adæ culpa est causa orig. peccati; ergo differt ab illo. V. Iustitia Christi nobis vere inhæret, sed Apostolus ib. v. 18. & 19. eodem modo de peccato loquitur, ac de iustitia; ergo &c.

Ob. Apostolus ib. v. 12. ait. *In quo omnes peccaverunt*. Et v. 19. *Per unius inobedientiam peccatores constituti sunt multi*. S. P. l. 2. de Pecc. mer. 6. Peccato Adam tenentur obnoxii; ergo &c. Resp. dist. ant. Et hæc loca de causa efficiente accipi debent, conc., de ipso Adæ personali delicto, neg. Nemo quippe negat, orig. peccatum ex primi hominis voluntate tamquam ex sua causa manasse, quod ex Apostoli & Augustini locis

LIB. XIII. DISS. II. CAP. I.

33

locis cit., aliisque evincitur: sed ex iis non colligitur, peccatores esse constitutos per ipsum Adæ personale delictum.

PROPOSITIO III. Peccatum originale est concupiscentia cum reatu, seu vitium ex moribido qualitate contractum ab anima, cui inest reatus culpæ.

Not. Concupiscentiam non esse sensitivum appetitum, sed inordinationem potentiarum animæ, unde motus exurgunt rationi repugnantes, ut l. 12. dictum est. II. In illo peccato esse materiam, & formam, actionem nempe, & defectum reitudinis. III. Originale peccatum esse natura sua habitualis, non actuale. In hoc enim transit materia, seu actio, puta perfidiosæ thurificationis, & remanet in anima crimen Idolatriæ. In habituali vero etiam ablato reatu remanet materia, seu prava quedam affectio, quæ ad pravos, & inordinatos actus inclinat, ut patet in ebriosis. Ita S. P. l. 6. contra Jul. 18.

Prob. I. Ex Trid. Syn. decretis, quæ less. 5. statuit: *Tollit per baptismum totum id, quod veram peccati rationem habet: at manere in baptizatis concupiscentiam, & somitem*. Hanc concupiscentiam peccatum dici ab Apostolo, non quod vere, & proprie in renatis peccatum, sit, sed quia ex peccato est, & ad peccatum inclinat, quæ omnia docet S. P. l. 1. de Nupt. c. 26., atque hæc ipsa est nostra sententia; ergo non adveratur, sed congruit Trid. decretis, & Aug. doctrinæ. Prob. min. Nostra enim sententia est, per baptismum deleri concupiscentiam reatum, remanere autem concupiscentiam, quæ in renatis peccatum proprie non est, quia quod in peccato habituali habet rationem materiæ, soluto reatu remanet, ut patet in ebriosis; quod non imputatur ad culpam, sed ad malum inclinat, & si voluntas ex gratia resistat, non peccat, sed metetur; ergo Trid. congruit. Confirmatur. Nam in Congregatione die 21. Maii an. 1546. impugnata Trevirensis Episcopi sententia, qui peccatum statuerat in privatione originali justitiae, duæ aliae sententiae propagata sunt. quarum prior, inordinationem facultatum arbitrio subditarum esse originalis culpæ materiam statuebat, perturbationem vero ipsius arbitrii relate ad Deum esse formam. Altera vero locabat originalis peccati naturam in debiti ordinis defectu, & propensione animi ad fluxu tamquam ejus materia: atque nos utrumque complectimur; ergo &c.

Prob. II. Ex Aug. 2. de Pecc. mer. 4. *Concupiscentia in baptizatis a reatu solvitur, ad agonem relinquitur, ante agonem mortuos nulla damnatione persequitur*. Et lib. 6. contra Jul. 18. ait: *Concupiscentiam manere actu, & præterire reatu*. Et l. Retr. 15. *Concupiscentia reatus in baptismate solvitur, sed infirmitas*

Tom. II.

ma-

34 DE THEOLOGICIS DISCIPLINIS

manet. Ex quibus constat, concupiscentia reatu inesse ante Baptismum, & a reatu solutam manere ad agonem; ergo &c.

Prob. III. ex D. Th. qui 1. 2. q. 82. art. 2. ait: *Privatio originalis justitiae est formale in peccato originali, inordinatio vi- rium animae que concupiscentia appellatur quoddam materiale.* Ubi nota, S. Th. *quoddam materiale concupiscentiam dixisse*, non quod ad peccati naturam non spectet, ut perperam con- tinentur Habert, sed *quia nec corpus, nec substantia, nec mate- ria proprie est.* P. Documentum 2. sent. dist. 20. art. 2. Dum

Prob. IV. ex D. Bonaventura 2. sent. dist. 30. art. 2. Dum
queritur, quid sit originale peccatum? Recte responderetur, quod
sit concupiscentia immoderata: recte etiam responderetur, quod sit
debita iustitiae carentia, & in una responsione clauditur alia, li-
cet una notificet ipsum habituale peccatum ratione ejus, quod est
in ipso habens modum conversionis, altera vero rationem priva-
tionis. Dicitur autem haec originalis peccati materia vitium ex
morbida qualitate contractum, quia, ut ait S. P. 11. Gen. ad
litr. 32. corpus eorum (protoparentum) duxit morbidam, & pe-
siferam qualitatem, ex qua inficitur anima, eamque ex Julia-
ni principiis, qui concupiscentiam, nec qualitatem esse obji-
ciebat, nec de subjecto in aliud migrare posse, ostendit, in
affectionalem esse qualitatem, hac enim definitur a Jul., quae
ita inhaerescit, ut magnis molitionibus, aut nallis omnino separa-
retur, sed talem esse concupiscentiam prob. S. P. ex Apost.,
qui adversus talim qualitatem clamat: Velle adjacet mihi, per-
ficere autem bonum non invenio. 2. Hanc qualitatem non migrare
de substantia in substantiam, sed transire aliam ejusdem gene-
ris quodam operante contagio, sicut de parentibus morbois, mor-
bida jobiles procreatur; ergo recte concupiscentia dicitur cum
Arimin. vitium ex morbida qualitate: est enim prava quadam
affection, ut infirmitas est mala corporis habitudo, perturbatio
humorum &c. Ex sola autem concupiscentia non constitui ori-
ginalis culpa naturam, sed hujus formam, sive, id quod
teos constituit, esse privationem iustitiae originalis ex D. Th.,
& Bonav. probatum est. 3. Accedit theol. ratio. Peccatum
enim ex Trid. est macula, iniustitia, mors animæ: sed mors
est vita privatio, iniustitia, & inacula carentia sanctitatis, &
rectitudinis; ergo &c.

rectitudinis; ergo &c.
Ob. I. Per baptismum tollitur quidquid est vere, & proprie
peccatum; sed concupiscentia remanet in renatis; ergo non
est proprie peccatum. II. Si ea orig. peccati essentiam consti
tuit, sequitur, hoc in renatis remanere quoad essentiam, quod
Arimin. fateri coactus est dist. 20. III. Sequitur, concupiscen
tiam esse peccatum per se ipsam, ut ajunt haeretici ex verbis
Apo-

LIB. XIII. DISS. II. CAP. I.

35

Apostoli: non ego operor, sed quod habitat in me peccatum, cum ex Trid. peccatum dicatur, quia ex peccato est, & ad peccatum inclinat; ergo &c.

Resp. ad I. Dist. min. Remanet in renatis actu, conc. reatu, neg. Ita S. P. supra laud. Solvitur autem a reatu per gratiam sanctificantem, qua tollitur ab anima habitualis aversio a Deo, in qua ratio formalis peccati sita est: remanet tamen actu, quia adhuc manet mala affectio, & languor animi, & licet soluta reatus vinculo, manet in certamine, ait S. P. l. i. de pecc. mer. c. ult. Eodem modo dist. cons. Non est proprie peccatum in renatis, in quibus evacuat caro peccati, ut ait S. P. & Trid. conc. in nondum regeneratis, quos concupiscentia reatu & macula de honestat, nego.

Ad II. Resp. neg. sequelam. Non enim remanet essentia peccati in concupiscentia sublato reatu & macula, quod est formale peccati, licet remaneat materiale in ipsa concupiscentia, sicuti ablata figura non manet statua, sed lignum, & ablata anima non homo remanet, sed cadaver. Quo plane sensu, ait Arimin., remanere in renatis quantum ad essentiam originale peccatum, nempe quantum ad actum seu materiale peccati, non quantum ad reatum seu formale. Recitata enim Augusti. auctoritate l. 2. de Gr. 38. ubi ait, concupiscentiam renato inesse quidem, sed non obesse. Ait, ipsam non esse in eo peccatum, ac per hoc PROPRIE loquendo de peccato, scilicet culpa, nec ipse baptizatus habet orig. peccatum. Immerito ergo ait l' Herminier (1).

C 2 Ari-

(1) Auctor dissertationis Historico-Crit. de antiquis, novisque Manichaëis Romæ ed. ann. 1763. c. 14. n. 70. hæc habet; Bellarmine quidem sententiam Petri Lombardi, Gregorii Arim. &c. improbat, & refellit, non quod ad Manichaëos accedant, quæ Lutherana calumnia est, verum quia Lutheranis, & Calvinianis in eo sibi videantur accedere, quod, ubi definiunt, quid sit peccatum originale, cum concupiscentia illud confundunt, que pona est originalis peccati. Cum autem post baptismum in baptizatis adhuc ad pugnam concupiscentia maneat, his auctoribus (nempe Gregorio, allisque) videtur consequi, peccatum ipsum originale in baptizatis quoque manere, quamvis ad culpam & ad penam non imputetur a Deo, qua Lutheranorum sententia est. Hacce auctor diff. supra laud. qui sane in pluribus lapsus est. I. enim falsissimum est, saltem Ariminensem originale peccatum formaliter talem cum concupiscentia confundere. Is enim in 2. dist. 30. q. 1. art. 2. ait, originale peccatum esse ipsam concupiscentiam cum reditu, sive vitium ex morbida qualitate contractum, quam sententiam a Thomistica non dif.

Ariminensem ad hereticos accessisse, cum ipse nusquam discerit ab Aug. Ad III. neg. ant. Heretici enim docent concupiscentiam esse formaliter originale peccatum, idque in renatis remanere, nos vero cum Augustino concupiscentiam in renatis ab ea distingimus, quæ in aliis invenitur: in iis enim peccatum vocatur, non quia peccatum est, sed quia peccato facta est. Et peccatum, si vicerit, facit, ait S. P. l. 1. de Nupt. c. 22. Fallitur ergo Valquelinus docens, Augustini sententiam favere eorum errori, qui ajunt, originale tegi non tolli, rati non eradicari.

Dices. Concupiscentia peccato facta est: ergo peccatum non constituit. II. Fieri potest, ut præterente actu, e. g. immolationis idolis, maneat reatus, & macula idolatriæ, sed non e contra; ergo &c. Resp. ad I. Concupiscentiam esse simul passionem peccati relate ad Adæ prævaricationem, peccatum cum nondum soluta est a reatu, & causam peccati dum trahit ad illicitam. Sic habituale peccatum pœna est actualis peccati, peccatum id est aversio a Deo, & causa peccati, quia ad alia peccata trahit, ut patet de vinolentia, & scortatione. Ad II. neg. conf. N. m immoletio illa est actuale peccatum, cuius materia est actus transiens: peccatum vero orig. est habituale, cuius materia est permanens affectio prava; ergo nullo modo, ait S. P. contr. Jul. 6. 8. simile est sacrificium transiens manenti concupiscentie.

Ob. II. Orig. peccatum est idem in omnibus, sed concupiscentia est vehementior in uno, quam in alio; ergo &c. II. In anima ante baptismum sejuncta a corpore sunt omnia, quæ ad culpam originalem attinent, non tamen concupiscentia, atque

differre, quæ docet, peccatum originale materialiter esse concupiscentiam, formaliter vere privationem originalis justitiae, demonstrat hoc loco cl. auctor. II. Falsum est etiam ex materiali concupiscentia, quæ remaneat post baptismum, peccatum ipsum originale in baptizatis quoque manere, Gregorio consequivum esse &c. Numquam enim id nostro Ariminensi vilum est, qui non ita fuit miser in ratio. cinando, ut, ex quo remaneat in renatis concupiscentia a reatu soluta, in iis originalem quoque novam remanere contendet. Ait quidem Arimin. rema-

nere in renatis concupiscentiam, quantum ad essentiam, sed hoc nomine intelligere materiale peccati, sive morbidam qualitatem ex ejus Catholicis principiis super monstratum est. Falsum est III. concupiscentiam, quæ pœna est originalis peccati sub uno respectu, non posse sub alio materiale esse originalis peccati. Si enim per D. Th. 1. 2. q. 85. art. 5. subtractio originalis justitiae, quæ habet rationem pœnae, potest esse formale originalis peccati, a fortiori concupiscentia, quæ pœna est, poterit materiale esse originalis peccati.

qui in pura natura foret absque ulla libe concupiscentia; ergo ex ea non conflatur culpa originalis. Resp. dist. maj. Est idem in omnibus quoad formam, id est reatum, & privationem justitiae, conc., quoad materiam & actum, neg. Morus enim, qui rationi adversatur non est æqualis in omnibus. Ad II. dist. maj. In anima separata non est concupiscentia, id est libido carnis, conc., id est inordinatio voluntatis, & intellectus, & pugna utriusque, neg. Potro in hac inordinatione, quæ animam corpori junctam ad illicita trahit, concupiscentiam facimus. Hæc autem, cum suæ natura mala sit, in statu præ naturæ nulla esset.

Ob. III. Si reatus concupiscentia esset privatio orig. justitiae, vel per baptismum non tolleretur peccatum, cum nulli restituatur orig. integritas, vel per actuale peccatum, quo sanctitas amittitur, iterum contahetur originale, atque falsum cons. ergo & ant. Resp. neg. utramque sequelam maj. Per baptismum enim redditur justitia prior, non quoad omnes dotes, sed quoad primam, & maximam, nempe gratiam sanctificandam, cuius privatio hominem peccatorem constituit. Nec sequitur per actuale peccatum contrahiri propria voluntate peccantis, at in originali ob Adæ culpam, quæ originaliter tantum nobis voluntaria est.

C A P U T II.

De modo, quo originale peccatum ex Adam derivatur
in posteros.

Difficillima quæstio hæc visa est Augustino, unde objicitur Juliano heretico, quomodo pueri absque usu suæ voluntatis culpam contrahant originalem, ait, l. 5. c. 2. Aut utrumque vitiatum ex homine trahitur, aut alterum in altero, tamquam in vitio vale, corruptitur; ubi occulta justitia divine legis includitur. Quid autem horum sit verum libertus disco, quam dico, ne audiem docere, quod nefcio. Prior ratio innixa propagini sustineri nequit. Sit itaque

PROPOSITIO Contrahitur orig. culpa propagatione naturæ, quia concupiscentia seminarit corpus, cui ex lege providentia anima inseritur, quæ carnis consortio vitiorum: & quia corpus præconspicebat in lumbis Adæ, is communem naturam infecit, adeoque orig. peccatum est cuique proprium, & originaliter voluntarium, non quod voluntates nostræ contineantur in Adam, aut Deus cum eo pactum inierit.

Prob. I. pars. Nempe contrahi pœc. originale propagatio-

ne naturæ: ex Trid. Syn. sess. 6. 3. ubi ait. *Nisi ex semine Adam propagati nascerentur, non nascerentur iniqui; cum & propagatione propriam iniquitatem contrahant.* Et S. P. l. 3. de pagatione propriam iniquitatem contrahant. Et S. P. l. 3. de carnalibus mer. 8. ait, peccatum orig. esse cuique proprium carnali generatione, vel contagione propagationis, ut ait l. 6. contra Jul. 12. Idem docet S. Thom. t. 2. q. 81. Prob. II. pars, nempe ideo transfundi, quia generatio fit seminatrice concupiscentia, ex Job 14. *Quis potest facere mundum de immundo conceputum semine?* Quæ verba exponens Innoc. III. ait: *Ex seminibus corruptis concipitur corpus corruptum, cui anima infusa corruptitur.* Hinc. S. P. 2. pecc. m. 27. docet, filios baptizatorum peccato infici, quia signatur ex illa manente concupiscentia vetustate; Christum vero ab eo immunem fuisse, quia de Sp. S. conceptus liber fuit a nexus seminatricis concupiscentia. Idem docet S. Thomas l. 2. q. 82.

Prob. III. pars, nempe animam contrahere orig. culpam ex unione carnis vitiata semine procreata, I. ex verbis Jobi & Innoc. III. supr. laudatis. II. Ex Aug. l. 5. contra Jul., ubi docet, vel animam ex anima propagari, vel in corpore tamquam in vitiato vase corrupti, sed illud communiter rejicitur; ergo &c. III. Cum doceat S. P. orig. peccatum carnali generatione transfundi, necesse est, ut in animam transeat per carnem. Cumque Julianus objiceret, peccatum, cuius subjectum est anima, per corporis generationem traduci non posse, ut ex qualitate corporali pertranseat in spiritum, Resp. S. P. ob argumentissimum inter animam & corpus necessitudinem, etiam rerum corporalium qualitates in res incorporales transire, ut formas corporum quas videmus, haurimus, & in memoria recordamus; ergo center Aug. carnis vitium contagio quadam transire in problem, & ex carne, ubi occulta justitia divina legis includatur, contrahab anima labem originalem. Confirmatur I. Quia in script. peccatum dicitur, manere in carne, quia ejus confortio anima maculatur, ait dist. 31. n. 4. Magister. II. ex lege, & nexus carnis & spiritu, quo sit, ut ex mala corporis affectione animus doleat, & vicissim. III. Pueri non inquinantur ex origine animæ, quæ a Deo creatur, neque ex operibus, quia nondum libere operantur, ergo ex carne. Ita Arim. Prob. IV. pars, nempe orig. peccatum esse singulis proprium, & voluntarium, quatenus omnes seminaliter fuerunt in Adam, qui sua voluntate communem naturam vitiavit. Sequitur ex dictis. Nam orig. peccatum non est proprium hujus personæ, nisi prout naturam recipit a primo parente, sed ideo recipit, quia præcessit seminaliter in lumbis ejus; ergo &c. Hinc Trid. Syndic. loc. cit. ait. Nascimur iniqui, quia sumus ex Adæ semine propagati, quia nempe ex semore ejus egressi. Prob.

Prob. II. ex August. Enchir. 6. ubi ait, Adam stirpem suam peccando in se tamquam in radice vitiasse. Et l. 4. post. op. contra Jul. n. 75. ait, omnes in Adam peccasse, quia in lumbis Adam fuit genus humanum, quando perpetravit illud grande peccatum, & n. 103. ait. Secundum hanc originem seminalem, etiam Levi in lumbis patris Abraham fuisse dicitur, quando a Melchisedec decimatus est Abraham: unde & ipse Levi tunc decimatus ostenditur, non in se ipso, sed in illo, in cuius fuit lumbis.

Prob. III. ex D. Th. qui l. 2. q. 81. art. 1. docet, Adami culpam ideo in ejus filios transfire; non quod ille fuerit morale caput posteriorum præcontinens voluntates, sed quia est primus auctor, qui movet motione generationis omnes, qui ex ejus origine derivantur, & in quantum unusquisque recipit naturam a primo parente. Profert S. D. exemplum peccati actualis per corporalia membra perpetrati, quod voluntarium non est voluntate membrorum, puta manus occidentis, sed voluntate arbitrii, a quo membra ad illicita moventur. Sic originale peccatum universa posteritati Adam est proprium, quia is propria voluntate naturam communem vitiavit, & motu generationis, quæ ab eo habet originem primam, hæc natura in singulos homines vitiata traducitur. Quæ ratio D. Th. a Palchali Episcopo Motulanensi producta in Trid. congressu omnium plau- fu excepta est, cum & contra opinio de capite morali, quam Joan. Fonseca Stabiensis Episcopus illustrare conatus est exemplo regis, oppidum alicui concedentis ea lege, ut, si desciv- erit, eo spolietur ejus progenies universa, vila est non satisfa- cere ex Pallav. l. 7. Conc. Trid. c. 8.

Prob. quinta pars, nimis non transfundi originale pec- catum in Adæ filios ob pactum illud, pro quo scholastici non nulli decertant. Patet ex dictis. Nam 1. peccatum originale est cuique proprium ob solam seminalem originem; ergo pactum cum Adamo initum fictitium est. 2. Nullum extat in script. vel apud Aug. hujus pacti vestigium, sed potius oppo- situm, ergo &c. 3. Originale peccatum dicitur peccatum na- turæ, quia naturaliter sequitur, ait D. P. Aug. 13. de C. D. 3. ob generationem ex semine Adæ: ergo non vi conventionis, & pacti. 4. Præcepsum Adæ factum, quo violato peccatum intravit in mundum, fuit ab solutum. Nam quid Deus opus habebat Adæ consensu? ait Soto l. 1. de Nat. & gr. c. 20.; ergo fa- bulosa est illa passio. 5. Voluntas posteriorum nec physique, nec moraliter poruit in Adami voluntate præexistere. Non pri- mum; non enim eorum voluntas erat, quando nec ipsi adhuc erant. Non secundum; non enim poterant propria electione vo- luntatem suam in Adami voluntatem transferre; ergo nulla

modo. 6. Caput morale potest quidem lego, voto, aut pactio ne filiorum aut subditorum voluntatem obligare, itaut, si legem, pactum, aut votum frangant, peccent; sed hoc non sat est, ut nati, subiectique teneantur illorum transgressionis reatu. Unde in Trid. conventu visum est, hanc de capite morali sententiam, pœnæ transmissionem salvare, non culpæ. 7. Sola conventio Christi cum Patre, ejusque constitutio in caput morale Ecclesie nos non iustificat, sed gratia sanctificante indigemus; ergo sola pactio Dei cum Adamo, peccatores non constituimur, sed per seminalem originem, corruptamque naturam; ergo peccatum originale non pactio transfunditur.

Ob. I. Si peccatum originale per seminalem originem trahatur, caro Christi, ait Jul. apud Aug. l. 5. c. 15., qui de Maria natus est, cuius caro ex Adam fuerat propagata, nabit distat a carne peccati, atqui falsum cons. ergo & ant. Resp. Neg. se quelam maj. Licer enim Christus sit etiam ipse semen Abrabe, eo quod Virgo Maria, de qua carnem sumpsit, ex ipso semine propagata est, non tamen est obnoxius eidem semini, qui virilior est conceptus ex semine, liber a nexu seminatricis concupiscentiae. Ita S. P. l. 4. Suppl. c. 103.

Dices. Ex hac responsione sequitur, B. Virginem, quæ virili semine, & concupiscentia concepta est, sine qua nec sanctissimi conjuges gignunt, originalem labem traxisse; ergo &c. Resp. neg. ant. Prima enim virginis conceptio, quæ est carnis propagatio per semen, talis fuit, ut inde consecuta esset originaria macula, nisi Deus speciali gratia servasset animam Virginis, ne pollueretur corporis unione. Quare nec Virgo purissima a debito contrahendi originalem labem immunis fuit. Quod autem maculam ipsam peccati contraxerit, ob honorem Domini, & Virginis dignitatem, tum ob ecclesiæ decreta, & piam fideliūm devotionem pronunciare nec audeo, nec debeo, neque vero possum. Qua nostra assertione facilius Virginis privilegio consulitur dicendo, veteres, quorum plures, ut Anselmus, & D. Thom. (1), in oppositam abierte sententiam, de con-

(1) Hanc piam fideliūm sententiam pluribus, iisque gravissimis D. Thomæ locis, atque argumentis illustrare, & communice conatus est nupermissus scriptor cl. Camillus Blasius Paracelsus Auximas, atque in Ro. 22. & 23.

magna Curia magni nominis Advocatus in suis Epistolis Familiariis, quas de Immaculata Virginis Conceptione Romanæ vulgavit anno 1764., & præsertim Ep. 13. 18. 20. 21.

conceptione seminis, & carnis propagatione locutos, ob quam Virgo Christi redemptio opus habuit, non qua anima peccati vinculo solveretur, sed qua per corpus nullam traheret fœditatem.

Ob. II. Nec per semen, nec vi concupiscentia originale peccatum traduci potest; ergo &c. Prob. ant. Non primum, quia in eo peccatum non est, non secundum, nam etiam sine ardore libidinis filii gignerentur peccato inquinati; & contra in statu innocentia fuisse sine culpa filiorum procreatio. Resp. neg. ant. Ad prob. dist. ant. In semine non est peccatum formaliter, con. ant. causaliter, neg. Concupiscentia vero, quæ est tradux peccati, non est motus vel actus ipse, sed perturbatio virium & affectio perversa, quæ in omnibus eadem est. Hæc autem in statu innocentia ad nutum rationis fuisse. Vide superioris cap. ob. 2. & l. 12. c. 11.

Ob. III. Pactum illud a Lutherò, Calvinò, & Jansenio fuit explosum; ergo probandum est; II. Reges terræ in voluntate tutoris voluntatem filiorum includunt, & debita, ac vota parentum in filios pertransiunt; ergo & Deus potuit in Adam voluntates includere posterorum. III. Gen. 17. de pueri circumcisio dicitur: pactum meum irritum fecit. Et Os. 6. Ipse autem sicut Adam transgressi sunt pactum; ergo &c. Resp. ad l. dist. ant. A Lutherò &c. tantum, & injusta de causa, neg. etiam, & justa de causa conc. Constat enim ex dictis, pactum illud, nedum ab hereticis, sed etiam a Catholicis, Soto, aliisque jure explosum fuisse, cum originale peccatum traducatur concupiscentia vehiculo ex Aug., Magistro, aliisque non vi conventionis & pacti. Ad II. neg. conf. & par. Voluntas enim pupillorum in tutoris voluntatem transfertur in ordine ad bonorum administrationem, quæ sunt penes principis jurisdictionem; non potest tamen a principe pupillorum voluntas transferri in ordine ad peccandum, ut peccante tutope peccet pupillus. Sic peccante patre exultat etiam filius, quia exilium est filio conditio nativitatis, non proprii pœna peccati. Princeps enim potest damnare homicidam, non potest tamen efficere, ut filius habeat in se homicidii reatum, hoc solo, quod a parte homicida sit genitus; hæc ergo exempla ostendunt transmutationem pœna, non culpæ.

Dices. Ex pœnis rebellis filiis a rege inflictis non evincitur eorum reatus; ergo neque ex miseriis hujus vitæ originalis peccati transfusio. Resp. neg. conf. Licer enim hoc argumentum ad hanc quæstionem non spectet, solvitur tamen ab August. E. pist. ad Auxil. 250. corporalis enim pœna infligitur etiam iis, qui ejusdem impietatis non fuerunt participes ad terrorem viventium, spiritalis vero pœna non potest sine proprio criminis

mine infligi, dicente Ezech. 18. *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur.* Visitantur ergo quandoque a Deo peccata parentum in filios Exodi 20. temporalibus suppliciis, quia traxerunt ab Adam carnem peccati, non possunt autem puniri pena spirituali, nisi peccatum trahant aut imitatione aut origine. Ad III. neg. cons. Pactum enim ibidem est quodvis legis præceptum: Deus enim præcipiendo, quasi de mercede, aut supplcio paciscitur. Sic Lev. 26. legis præcepta pactum appellat. Quod ex cit. Os. loco probatur, ubi de Idololatria dicitur, *transgressi sunt pactum*, sed pactum ab Idololatria violatum est Dei lex; ergo Dei lex est pactum ab Adamo violatum.

Ob. IV. Absque pacto nequit intelligi quomodo Adæ peccatum sit proprium posteriorum; ergo &c. Prob. ant. Horum voluntas non est ex Adam origine seminali; anima enim, unde voluntas, non traducitur per semen; ergo &c. Resp. neg. ant. Ad prob. neg. cons. Proprium est enim peccatum meæ voluntatis, quia voluntas per unionem corporis contrahit habitualem a Deo aversionem, non voluntate Dei creantis animam, sed Adami, a quo est primus motus generationis.

Ob. V. Si originale peccatum traheretur per semen, non solum Adæ peccatum, sed etiam proximorum parentum in nos transiret, sed falsum cons.; ergo & ant. Resp. neg. seq. maj. Neque enim ipsa Adæ transgressio in nos transit. Nam orig. peccatum non est ipsum Adæ peccatum, sed cuique proprium est. Prima enim transgressio causa fuit orig. culpæ, neque ad eam pertinent Adæ peccata, aliorumque parentum, quia ob primaria peccatum communis natura vitiata est, hancque seminali propagatione recipimus. Sic peccatum pertransiit per unum hominem, quatenus prima prævaricatio naturam communem vitiavit. Peccata reliqua, sive Adami, sive aliorum parentum non induxerunt in naturam tale vitium, sed inventerunt. Per hæc ergo jam manenti concupiscentiæ voluntas temperans non inficit naturam, sed ad hunc vel illum actum illicitum declinat, & cum prona sit ob vitiatam originem ad omne malum, reddit ad unum, aut alterum procliviorem. Nota hanc objectionem esse Juliani apud Aug. lib. 6. Op. Imp. num. 21., nec dilui ab Augustino recurrendo ad pactum, sed ad effectum primi peccati.

C A P U T III.

An Christi crucifixorum peccatum fuerit in suo genere originale.

CENSUIT Bajus Prop. 52. Omne scelus ejus esse conditio-
nis, ut auctorem, & posteros eo modo inficere possit, quo
prima transgressio: sive quod Bajus putaverit, omnem pravum
concupiscentiæ motum esse peccatum formaliter, sive quod nullum
reatum agnoverit, præter obligationem ad poenam, ab
hac impia opinione quam longe absunt Aug. placita, ut sup-
ostendimus. Sit itaque

PROPOSITIO Scelus Judæorum non est peccatum naturæ per-
vadens in posteros.

Prob. I. ex Ap. Rom. 5. *Judicium quidem ex uno in conde-
mnationem;* ergo unum est peccatum orig., quod est causa
condemnationis posteriorum, sed unum non esset, si etiam sce-
lus Judæorum transiret in posteros; ergo &c.

Prob. II. ex Aug., qui in postr. op. contra Jul. l. 6. n.
21., hæretico objicienti, quod si Adæ peccatum naturæ fieret,
talia etiam evaderent actualia; Resp. Illud solum habere suam
vim, & suum meritum singulare, quia potuit omnium naſcen-
tium in deteriorius mutare naturam. Hoc vero potuit, quia an-
te illud peccatum natura illa talis fuit, ut contra vitia sua
nulla certaret, sed ante Judæorum crimen erat in eis natura
vitiata; ergo crimen illud non habuit vim ac meritum singu-
lare, ut omnes naſcentes inficeret. Vid. Ob. V. cap. 2. Deinde
poena originalis peccati singuli afficiuntur ex Augustino, nam
nullum hominem videmus a poena laboris alienum; nullam pa-
rientium a suppliciis sciimus immunem: arqui velamen cordis,
obduratio &c. non omnes Judæos afficiunt, sed eos tantum,
qui imitantur majorum flagitia; hinc Act. 21. multa millia ex
Judæis crediderunt, & Rom. 11. Cæcitas ex parte contigit in
Israel; ergo scelus Judæorum non pervadit in posteros.

Ob. I. Judæi, utpote ex Abraham semine, peculiare jus ad
divinas promissiones habebant, unde Christus Matth. 15. dici-
tur *missus ad oves Israel;* atqui post crucifixionem Domini hoc
jure privati sunt, ut constat ex Apostolorum prædicatione ad
gentes, cum antea vetiti essent, ne in viam gentium abirent,
ergo &c. Sed peccatum, quod privat non solum personam,
sed etiam progeniem aliquo bono, est peccatum naturæ; ergo
Judæorum peccatum est naturæ.

Resp. dist. maj. Judæi jus habent &c. ut filii Abraham secun-
dum carnem, neg., secundum spiritum, conc. Ait enim Ap.
Rom. 4.